

Capitolul 1

Găinărenii de Vale

Era o seară liniștită în micuța comună Găinărenii de Vale. În sat era horă și toți flăcăii jucau de le sfârâiau călcâiele. Această comună, izolată într-o zonă montană, adăpostea o comunitate liniștită de oameni care aveau ca singură îndeletnicire grădinăritul, unii dintre ei având și obiceiul de a pescui, însă mai mult de plăcere. Comuna era mică, iar întreaga populație nu depășea o mie de locuitori. Aici, oamenii duceau o viață simplă. Dimineața se trezeau după ce auzeau cântatul cocoșului, mâncau și plecau la munca grădinilor. Când terminau treaba, veneau acasă și se culcau. Fiind harnici, oamenii munceau zilnic, cu excepția zilei de duminică, în care se duceau la biserică și se odihneau, tocmai acesta fiind motivul pentru care hora se ținea în seara zilei de sâmbătă.

Tot satul era adunat la horă, iar flăcăii jucau cu foc. Cei mai vârstnici stăteau de vorbă, bărbații la un păhărel de tărie, iar femeile bârfeau adunate în grupuri. Tinerii își vedeau de jocul lor, iar copiii dormeau, fiecare în pătuțul său.

Tânărul Costache al lui Dascălu, pe nume Costache Doradă, stătea rezemat de gard și nu juca deloc. Într-un

moment în care lăutarul făcu o pauză, Mihai, prietenul cel mai bun al lui Costache, se apropie de el și îi spuse:

– Băăă, Costache!

– Da, băă!

– De ce nu joci bă, Costache, bă?

– N-am chef, Mihaie.

– Eiii, asta-i vorbă, Costache, cum să n-ai chef? Ești tânăr, ești frumos, ești puternic! Trebuie să joci ca să îți găsești și tu o mândră!

– Sunt nervos, bă! Iar a venit frate-miu Andrei cu un ochi vânăt de l-a sfădit iar babacu’.

– Păi de ce tot pe el, mă, dacă a fost bătut?

– Că cică de ce s-a lăsat. Că l-a făcut tot pe el de rușine.

– Păi da chiar, mă! Că nu înțeleg nici eu! De ce s-a lăsat?

– L-a bătut Nentu a lu’ Căpiță, care are șaptespe ani. Frate-miu are zece. Era tot cu Ion Chiștoc, prietenul ăla fraier al lui. Și Nentu, cu mai mulți puradei de la școala satului, a venit și s-au luat de ei. Frate-miu a comentat și Nentu i-a dat una-n față și i-a luat și banii. Apoi i-a dat două în gură și lui fraierul ăla de Chiștoc. Și nemernicul ăsta de Nentu e acum la horă, iar eu cu el nu joc.

– Da’ trage-i, mă, o săpuneală ca să te țină minte.

– Hai că nu zici rău! spuse Costache cu o furie ușor de citit în privire.

Lăutarul își opri pauza chiar în momentul în care băieții terminară conversația. Cobza începu din nou să cânte, iar Costache, care avea peste douăzeci de ani și era cel mai solid flăcău din sat, și cu Mihai, prietenul său, care era și el robust, se băgară în horă. Nentu îl văzu pe Costache că se tot uită la el, dar din cauza feeriei pe care o trăia cu Marghiolița, o țață

frumoasă ca broasca-râioasă, nu îl băgă în seamă. Se făcu trei dimineața și, cum a doua zi era duminică și lumea trebuia să meargă la biserică, hora se rupse și toți plecară spre casele lor. Costache însă nu se duse acasă, ci se luă încet după Nentule, pe ulițele întunecate ale satului.

Nentule locuia în afara comunei, la aproximativ cinci sute de metri de intrarea principală. Pentru a ajunge acasă, acesta trebuia să traverseze un pod.

Costache, văzându-l pe Nentule că merge agale și că se mai oprește din când în când ca să își ruleze o țigară din foi, lăsa drumul marcat. Apoi, o luă prin pădure, astfel că ajunse înaintea lui Nentule la pod și se piti chiar în dreapta lui, pentru a-i ieși acestuia în cale.

Dar Nentule mergea agale și nepăsător, bucurându-se de întunecimea nopții. Când ajunse aproape de pod, la un pas distanță să pună piciorul pe el, Costache, care încă era ascuns printre tufișuri, ca Nentule să nu îl vadă, auzi cum băiatul începu să vorbească singur:

„Ha, ha, ha! Ce-am mai jucat! Ce bagabonțeală și ce destrăbălare ieșea dacă mă lăsa fraierii ăștia înapoiți din sat să le fac eu șou. Niște prăpădiți! Da' oricum, că mi-am amintit de prăpădiți, ce o să îi bat pe fraierii ăia de Andrei Doradă și Ion Chiștoc luni, când începe școala!“

La auzul acestor vorbe, Costache, nervos, sări din ascunzătoare, mânios și roșu la față ca un rac. Nentule, când îl văzu, încremeni.

– Salut, Costache! spuse Nentule cu vocea tremurândă.

– Salut, Nentule, te-ai distrat la horă, ăi?

– M-am distrat, frate Costache, cum să nu mă distrez!?

Dar tu te-ai distrat?

– Băăă! Nu te interesează pe tine cum m-am distrat eu și nu mă lua pe mine cu „frate“! Am doar un frate, pe Andrei, de care tu te tot iei și mi-l bați.

– Hai, mă, Costelică, mă! Hai mă băiatule, că eu doar mă joc cu frate-tu!

– Păi îți place să te joci? De ce nu zici așa?

– Îmi place! spuse Nentu cu fața schimonosită de teamă și vocea șovăitoare.

– Atunci hai să ne jucăm, Nentule!

Nentu încercă să fugă, dar Costache îl înșfăcă imediat și îl puse la pământ. Cu mintea întunecată de furie, deoarece de mai bine de doi ani îl tot auzea pe frate-su cum povestea că Nentu nu îl lasă în pace, începu să-i care golanului la pumni, unul după altul. Când se liniști și își dădu seama că poate să-l omoare, îl împinse în gârlă ca să îi spele rănila și ca să își revină. Băiatul era încă amețit în urma bătăii primite, apoi, după ce își reveni puțin, Costache începu să îi poruncească:

– Bă, tâmpitul! Ascultă ce-ți vorbesc eu! Ai căzut în gârlă fiindcă erai beat și te-ai lovit. Ai înțeles?

– Am înțeles, Costache! spuse Nentu fără pic de vlagă în glas.

– Ai căzut pentru că erai beat, ai priceput? Că te joc în picioare dacă zici altfel!

– Am priceput, Costache, nu mai trebuie să dai, te rog...!

– Buuun! Acuma, ia spune mătăluță la mine... Te mai iei de frate-miu?

– Nu mă mai iau, Costache! Nici nu mai trec pe lângă el.

– Ai înțeles, mă prăpăditule?

– Am înțeles, bre Costache!

– Buuun! Acuma dispari din fața mea!

Cum îl lăasă să plece, acesta o și luă la sănătoasa cât îl ținuseră picioarele. Ajunse aproape de casă, dar nu intră pe poartă. Se duse lângă un copac și începu să urle și să dea cu pumnii în scoarța dură, care îi lăasă zgârieturi adânci pe piele. Urletele nu erau atât de durere, cât mai ales de supărare.

– Ce o să-i fac nemernicului? O să-l toc cu bătaia! O să vadă el! Îl pune pe Costache să mă bată... Bine, bine, așa, Andrei, așa, din ăsta îmi ești... O să te fac una cu pământul! Să strâng numai gașca, și o să vezi tu. Te bag în ciment, ca-n filme. Văd eu, n-are importanță, dar o să mă răzbun și apoi o să plec în Mexic și îmi schimb numele. O să lucrez la o cultură de plante pentru tequilla. Ahhh, Andrei, ahhh! Ce o să îți fac!

Capitolul 2

Școala din sat

Trecuse mai bine de o săptămână de la această întâmplare. Bineînțeles că Nentu, care avea de păstrat o reputație de băiat rău, nu putea spune că a fost bătut, așa că povestise cum îl învățase Costache, că a căzut în apă și s-a lovit de pietre. Asta din cauza orgoliului, dar și de teama lui Costache.

Școala din sat era destul de rudimentară. Avea o cancelarie mică – în care stăteau directorul și directorul-adjunct, de altfel singurele cadre didactice ale școlii –, patru săli de clasă – unde elevii erau băgați la grămadă –, și o cămară mică, unde femeia de serviciu, Frosa, își ținea lucrurile.

Era dimineața de luni. Andrei se trezi, se spală, se îmbracă și se duse să mănânce prima masă a zilei. Părinții erau plecați prin sat cu treabă, însă în bucătărie îl găsi pe Costache.

– Ce faci, piticule? Ai venit la masă?

– Da, frățioare.

– Hai, mișcă-te și pleacă la școală după ce mănânci, că nu am chef să te văd azi pe-aici!

După acest schimb de cuvinte cu fratele mai mare, Andrei înfulecă repede micul-dejun și plecă spre școală. Era o dimineață minunată: păsările cântau, iar ciripitul lor vesel se auzea pretutindeni, florile împrăștia o mireasmă deosebită, care te învăluia, și parcă toată lumea din sat era în cea mai bună dispoziție de multă vreme. Pe drum, Andrei se întâlnește cu prietenul său, Ion Chiștoc.

– Salut, Andrei! Gata de școală?

– Se poate altfel, Ioane? Știi că visul meu este să intru la Academia de Poliție, la București. Pentru asta am de tras, ca să pot intra la liceu, tot la București, și să fac școală cum trebuie.

– Să-ți ajute Dumnezeu!

– Doamne-ajută! Mulțumesc, dragul meu prieten! Tu ce faci?

– Uite, sunt bucuros că nu ne mai supără Nentu! Nu știu care e motivul, însă, după cum ai observat și tu, nu se mai ia de noi.

– Cine știe ce-o fi în capul lui!?

Cei doi prieteni porniră agale spre școală. La un moment dat se opriră lângă un codru. Acolo își dădură seama că cineva îi privește dintr-o tufă.

– Măi, Andrei! zise Ion agitat, cu privirea tulbure.

– Da, Ioane!

– Eu cred că suntem urmăriți. Mi se pare că cineva se uită la noi.

– Ai mâncat ciuperci stricate, ce-ai?

– Nu râde, că nu suntem singuri.

În acel moment Nentu ieși nervos dintr-un tufiș, alături de alți cinci copii din sat, colegi cu Ion și cu Andrei. Cei doi

băieți încercară să fugă, dar își dădură seama că sunt înconjurați și nu au cale de scăpare.

Nentu, furios, aproape turbat de mânie, cu un rânjet odios pe față, îl ridică de guler pe Andrei și îl trânti cu putere de pământ. Ion începu să tremure, pe când trei pici îl loviră cu bețe groase peste picioare, în timp ce alții dădeau în Andrei, până se auzi răsunător vocea mânioasă a lui Nentu:

– Opriți-vă, sclavilor!

– Da, stăpâne! se auzi vocea picilor.

– Andrei! Andrei! continuă Nentu. Îl pui pe frati-tu mai mare să mă bată? Nemernicule! Jigodie! Băă!

– Stai, Nentule, că nu știi ce spui!

– Nu știi? Jigodie! O să afli, Andrei! O să afli! Aduceți-mi bățul cu cuie!

Un pici îi înmână lui Nentu o ulucă de gard plină de cuie. Văzând arma torturii, Ion începu să se milogească de Nentu ca să îi lase să plece:

– Te rog, Nentule! Fie-ți milă de sufletele noastre și nu ne omorî!

– Gura! răcni Nentu.

– Te rog, spuse Andrei, că nu l-am pus pe frate-miu să-ți facă nimic.

– Andrei, nu o să scăpați vii din mâna mea! O să vă fac bucăți! Cu mâna mea vă fac. Auziți? Nu mai scăpați! Dacă scăpați, scăpați pe bucăți.

– Te rog! spuse iar Ion, care începu să plângă disperat, cu trei rânduri de lacrimi.

În tot acest haos în care Andrei și Ion începură să plângă, picii îi prinseră pe cei doi copii și îi imobilizară, în timp ce Nentu se pregătea să îi lovească. În acel moment, în care

Andrei tremura mai rău ca piftia, Ion simți în sufletul său o ură puternică și profundă izvorâtă din teamă. În fața ochilor îi treceau toate momentele în care Nentu și acești pici îi terorizaseră și, parcă prinzând puteri supraomenești, îi trânti la pământ pe picii care îl țineau cu forța. Luă un bolovan providențial pe care îl avea lângă el și îl aruncă direct în țeasta lui Nentu, care căzu la pământ ca mort. Ceilalți pici, care îl țineau pe Andrei, și cu cei doborâți de Ion începură să fugă și să urle ca din gură de șarpe, de auzea tot satul, că Ion Chiștoc l-a omorât pe Nentu.

Se adună tot satul lângă corpul care zăcea ca mort al lui Nentu, lângă care Andrei căzuse ca leșinat, iar Ion încremă-nise tremurând...

Nentu scăpă cu viață după multe îngrijiri medicale ce îi fură acordate la spitalul din orașul cel mai apropiat de sat. Iar Ion Chiștoc deveni cel mai disprețuit om din sat. Singura persoană care mai vorbea cu el era Andrei Doradă. În rest, toată lumea îl evita. Atât Andrei, cât și Ion visau să ajungă polițiști. Amândoi doreau să dea examen la Academia de Poliție din București. Era visul lor. Dar, după tot ce se întâmplă, în mintea lui Ion începură să încolțească niște gânduri negre, care nu îi mai dădeau pace... Toate aceste gânduri se concretizară la șase luni din momentul în care Ion îi sparse capul lui Nentu.

Ion și Andrei se plimbau liniștiți pe ulița satului, pentru că acum nu se mai lua nimeni de ei. La un moment dat, îl văzură pe Nentu, care se plimba lângă unul dintre acei pici bătaioși, care era și el mai mare decât Ion cu trei ani. Andrei și Ion nu aveau nici măcar unsprezece ani – motiv pentru care Ion nu răspundea penal pentru fapta sa –, iar picii nu aveau

șaptesprezece ani ca Nentu, ci vârste cuprinse între doisprezece și paisprezece ani. Nentu, cum îi văzu, se uită urât la ei, pentru că și după atâta timp rămăsese cu o cicatrice urâtă la cap, care se întindea până spre sprânceana stângă. Deodată, piciul de lângă el începu să îl jignească pe Ion:

– Uite-l, Nentule, pe nenorocitul ăla de ți-a spart capul, bată-l-ar să-l bată!

– Da, mai are și tupeul să umble prin sat ca și cum n-ar fi vrut să facă moarte de om. Păi eu am glumit cu ei ca să îi sperii puțin și el să mă omoare?

Andrei tăcu și dădu să plece, însă Ion, care fierbea în interiorul său de furie, îi dădu cu toată puterea prietenului lui Nentu câțiva pumni în gură, care-l făcură să cadă rostogolindu-se jos și să nu mai miște. Apoi, sări pe Nentu și îl făcu să se dezzechilibreze și să cadă și el cu fundul de pământ. Totul se întâmplă atât de repede, încât nici Nentu și nici piciul care acum zăcea inconștient nu își dădură seama ce se întâmplase. Andrei încremeni lângă piciul căzut, iar Ion, cocoțat deasupra lui Nentu, îi căra pumni cu nemiluita, Nentu fiind el însuși încremenit de spaimă și ajuns în imposibilitatea de a se apăra, neputând decât să strige după ajutor. Lângă ei, ajunseră repede doi bărbați de pe uliță, care îl imobilizară pe Ion. Nentu fu dus iar la spital. După acest episod, Ion, de care acum se temeau toți copiii din sat și care începuse să facă legea și să îi agrezeze pe toți, cu precădere pe cei care umblau cu Nentu, se hotărî că îi era scris să devină mafiot. Era foarte inteligent, știa deja să scrie și să citească foarte bine și decise să renunțe la visul său de a deveni polițist și să înceapă să facă afaceri ilegale.